

Учителю

Микола Сингаївський

Непідкуплена і не продана,
Як і совість поета...

А. Малишко

Учитель мій – Самійлович Андрій
Не раз казав: – Ти на своєму стій!
На висоті своїй чи на горбі,
Але своє неси щодня в собі.

Ні словом, ні душею не лукав.
Дніпро один. А ти – його рукав.
Ми не одні у матері-землі,
Та наша дума в неї на крилі.

А разом з нами – прадіди, діди,
І пам'ять – від колиски до зорі.
Не зміряти народної біди,
Не виплачуть її і матері.

Сльоза – не плата, а журба страждань,
Вона – болюча – душу розрива.
Та світ наш – з материнських сподівань,
Його не вкриє забуття трава.

Вона понад ракетами злетить,
Чи зашумить, мов кронисте гілля;
Душа – то наша зоряна блакить,
То отча нерозтрачена земля.

І нам її довічно берегти,
Земля ж бо і нащадкам не чужа.
І стане в світі більше доброти,
І не торкнеться помислів іржа.

А мова рідна дужче задзвенить –
Так, що відлунять ниви і гаї.
Щоб долучити і сучасну мить –
З минувшини – до вічності її.

Доглянеш сад чи знов засієш лан,
І вийдеш грозам атомним навстріч.
Такий уже судився нам талан –
Нести свій хрест – і кожен день, і ніч.

Такий наш вік, такий громохкий час:
Іти щодня на поклик, як на бій.
І діти – не безбатченки у нас...
Отак, браток... Знатъ на своєму стій.

Так говорив Малишко – до пуття,
І Слово те я взяв на все життя.
То ж хлібом душу зважую свою:
Спасибі, мій Учителю.
Стою!